

студенти стичу следеће предметно-специфичне способности за: примену савремених стратегија и технологија у креирању и развијању реалног програма са децом у предшколској установи; развијање интегрисаног приступа кроз тематско и пројектно планирање; интегрисање методичких знања у планирање и развијање реалног програма; осмишљавање подстицајног простора и откривање места учења у реалном контексту; подржавање дечјих потенцијала, добробити, заједничког учешћа, аутентичних искустава, непосредних доживљаја и различитих начина изражавања; начине учешћа и подржавања дечје игре као приступа стварности; моделовање истраживачког и стваралачког односа; развијање партнерског односа са родитељима и њихово смислено укључивање; предузимљивост у решавању проблема у подручју непосредног рада са децом и развијања реалног програма; уважавање различитости и инклузивни приступ у раду са децом којој је потребна додатна подршка; професионалну интеракцију и критичке рефлексије; праћење савремене стручне литературе и трендова развоја предшколског васпитања и образовања.

Програмом Струковни васпитач предвиђени су следећи исходи учења: усвојена знања о холистичкој природи развоја детета: узајамној зависности и условљености свих аспеката дечјег развоја; знања о различитим стратегијама учења деце раних узраста; знања из области различитих наука, уметности и културе као извора садржаја у развијању предшколског програма помоћу којих се стварају услови за упознавање деце са цивилизацијским достигнућима у сврху функционалног учешћа у свакодневном животу и стварања погодне базе за учење кроз игру; умења за креирање инспиративне средине за учење и истраживање; целовито сагледавање повезаности делатности предшколске установе (васпитања, образовања, неге, здравствене и социјалне заштите сваког детета); креативна примена стручних знања, умења и вредности у раду са децом, у складу са њиховим узрасним и развојним особеностима; оријентација на интегрисани приступ развоју и учењу деце раних узраста; демократски и критичко-рефлексивни приступ пракси предшколског васпитања и образовања, уз интегрисање знања из различитих области и њихову примену; критички став и истраживачки однос усмерен на иновирање праксе уз подстицање партиципације детета предшколског узраста у активностима; иницијативност, сарадња и стваралаштво у реализацији предшколског програма; отвореност у односу вртића, породице и локалне заједнице и разумевање за породични и друштвени контекст из кога дете долази; спремност за ангажовање у локалној заједници на промовисању права детета и породице, као и предшколског васпитања и образовања; оспособљеност васпитача да делују као рефлексивни практичари корелирајући, интегришући и расуђујући према доступним информацијама о детету у складу са специфичним ситуацијама и циљевима васпитања и образовања; позитиван однос према значају целоживотног учења у личном и професионалном развоју, као и у подручју професионалног јавног деловања; знања о законској регулативи и документовању дечјег развоја, свога рада и оних које ће им послужити за даље целоживотно учење; спремност за примену ИКТ, образовних софтвера и платформи у реализацији и развијању предшколског програма.

Конечно, као допуна претходно реченом, експлицирамо и следеће:

У савременом друштву (а посебно на тржишту рада) није довољно поседовати само стручна знања и вештине у одређеној (стручној) области. Од запослених, без обзира на професију, све више се очекују и додатне – преносиве вештине. Преносиве вештине могу бити интерперсоналне (тимски рад, вештине подучавања/тренинга, комуникацијске вештине...), аналитичке (истраживачке вештине, вештине прикупљања, анализе и интерпретације података...), техничке вештине (рад са одређеним машинама, програмима; дигиталне вештине...), организационе вештине (одређивање приоритета, управљање временом, управљање задацима и ресурсима, координација), те интраперсоналне – личне вештине (поузданост, тачност, одговорност, марљивост, интегритет...). Ове вештине могу се пренети и применити у различитим (приватним, пословним, породичним...) контекстима (отуда и назив преносиве); стичу се кроз формално и друге видове образовања и не само кроз образовне процесе – усвајају се и развијају и у свакодневном животу као резултат друштвених, професионалних и личних активности појединца (детаљније в. <https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/project-result-content/c9f3e5b8-a996-403c-bec1-bba09c42f3a7/Training%20Guidelines%20ver%203.0.pdf>). Приликом иновирања студијског програма Васпитач деце предшколског узраста (у верзији за реакредитацију преименован у Струковни васпитач) водило се рачуна да се у наставу укључи и оснаживање преносивих (пре свега, комуникацијских, личних и дигиталних) вештина које могу олакшати и убрзати процес уласка дипломираних васпитача на тржиште рада и припремити их за целоживотно учење и професионални развој (наведено је експлицитно и изражено у око трећини свих силабуса). Паралелно, Висока школа у Вршцу континуирано ради на унапређивању преносивих вештина самих наставника (према *Стратегији развоја вештина*, в. <http://www.uskolavrsac.in.rs/wp-content/uploads/2012/09/Strategija-razvoja-vestina-Skills-improvement-strategy.pdf>), а сам процес развоја кадра у функцији је подизања квалитета рада ове образовне институције, која настоји да обезбеди квалитетне високошколске наставнике који континуирано развијају своја знања, вештине, вредности, чиме својим студентима – будућим васпитачима и од школске 2022/2023. медицинским сестрама/техничарима (в. 9.2.) – указују на важност целоживотног учења.